

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Camelia Coste

Concept grafic
Silvia Olteanu, Alexandru Botea

DTP:
Radu Nan

Corectură:
Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1970

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

 Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZINCĂ, HARALAMB
Crima de la 217 / Haralamb Zincă. - Petrești : Publisol, 2021
ISBN 978-606-9739-33-4

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

HARALAMB ZINCĂ

crima de la 217

povestiri

CUPRINS

Crîma de la 217 | 5

Enigma lui Nyquist | 23

Omul de la telefon | 45

Sus mâinile, domnule „Cristi“! | 65

O invitație după miezul nopții | 125

Haralamb Zincă (pseudonimul literar al lui Hary Isac Zilberman)
s-a născut pe 4 iulie 1923, la Roman.

Scriitorul a captivat generații întregi de cititori prin cele peste 50 de romane polițiste și de spionaj publicate, dar și prin jurnalele de front și cărțile de cercetare istorică.

Este considerat părintele literaturii de gen din România, *Sfârșitul spionului fantomă* fiind prima carte de spionaj scrisă de un autor român, iar *O crimă aproape perfectă*, prima carte polițistă.

A fost unul dintre cei mai vânduți scriitori români ai epocii sale. Cărțile lui, tipărite în tiraje de 250 000 – 300 000 de exemplare, se epuizau în doar câteva zile. Cazurile inventate de el erau atât de surprinzătoare, încât anchetatorii profesioniști îi cereau sfaturi pentru rezolvarea unor cazuri reale.

A fost distins cu Premiul Asociației Scriitorilor din București – pentru cartea-document *Și a fost ora H* (1971) – și cu Premiul Uniunii Scriitorilor (1976).

A murit, după o lungă suferință, la București, pe 24 decembrie 2008.

Printre cele mai cunoscute romane scrise de Haralamb Zincă, se numără: *Sfârșitul spionului fantomă* (1963), *Taina Cavalerului de Dolenga* (1965), *Moartea vine pe bandă de magnetofon* (1967), *Ochii doctorului King* (1968), *O crimă aproape perfectă* (1969), *Crima de la 217* (1970), *Limuzina neagră* (1973), *Un glonte pentru rezident* (1975), *Soarele a murit în zori* (1976), *Mapa cenușie G.R.* (1977), *Dragul meu Sherlock Holmes* (1977), *Toamna cu frunze negre* (1978), *Anotimpurile morții* (1980), *Glonțul de zahăr* (1981), *Destinul căpitanului Iamandi* (1982), *Operațiunea „Soare”* (1984), *Suspecta moarte a lui Mario Campanella* (1991), *Moartea m-a bătut pe umăr* (1993), *Moartea mirosea a Christian Dior* (1997).

crima de la 217

1

victima – domnul gabriel roche

La ora 23:30, una dintre cameristele de serviciu ale hotelului fu chemată la camera 220. Străbătând coridorul – pustiu la ceasul acela de noapte –, observă că ușa camerei 217 era deschisă, dar nu acordă nicio importanță acestui fapt. Puțin mai târziu însă, făcând cale întoarsă, constată intrigată că ușa rămăsese în continuare deschisă. Se apropie. Raza palidă a unui lampadar aflat în dormitor se furișă în vestibul abia luminându-l. Camerista ciocăni în ușă și, pentru că nu primi niciun răspuns, îndrăzni să înainteze. După câțiva pași, se opri brusc. Simți fiori reci de spaimă furnicându-i șira spinării. Vru să țipe, dar se stăpâni la vreme. Cu prețul unui efort dureros, se smulse din încremenire și alergă să anunțe la direcție că domnul Gabriel Roche, de la 217, zăcea mort...

2

vocea de la telefon

Căpitanul de securitate Lucian se ridică de la birou și se îndreptă spre colțul încăperii unde, pe o măsuță, se găsea o cană cu apă rece.

— Dragă Frunză, nu-mi place deloc afacerea asta, zise înainte de a goli paharul.

— Asta o spui de fiecare dată când ni se încredințează un dosar nou, îi aminti Frunză. Dacă asupra mortului nu s-ar fi găsit câteva microfilme deloc lipsite de

interes, Inspectoratul de Miliție și-ar fi păstrat dosarul, așa însă ni l-a transmis nouă, ieri, la ora 18.

Lucian râse stăpânit, își potoli setea și, fără a se clinti din loc, continuă:

— Gabriel Roche!... Amator de antichități, de icoane pe sticlă! Mort în chip misterios... Vorbea și se uita la pahar, de parcă ar fi ținut în mână craniul lui Yorik. Vezi, Frunză, se întoarce omul din concediu și, în loc să fie întâmpinat cu flori, i se pune în brațe un dosar. Iar tu taci... te-a lovit muțenia...

Frunză își încrucișă brațele, surâzând condescendent:

— Te informez că Gabriel Roche a murit otrăvit.

— Asta o știi, ripostă Lucian îndreptându-se, în sfârșit, spre biroul său.

— Cianură de potasiu strecurată în gin; băutura n-a comandat-o de la barul hotelului. Avea în cameră propria sa sticlă.

— Și asta o știi... din dosar.

— Atunci, ce mai vrei de la mine? reacționează Frunză fără supărare.

Lucian luă dosarul de pe birou, îi admiră coperta ca pe o ilustrată, după care, aruncându-i prietenului său o privire ștrengărească, îi răspunse:

— Ce vreau de la tine? Un lucru foarte simplu. Să-mi dai adresa asasinului!

— Ei, aici e aici! Ți-aș da-o, dar încă nu știu dacă locuiește încă la hotel sau în afara sa. Încă nu știu dacă asasinul e un străin sau un bucureștean.

— A băut cu o femeie... Găsește-o!

— Aș fi descoperit-o dacă pe firul de păr cules de pe cel de-al doilea fotoliu din camera victimei ar fi fost

scrisă, ca pe o carte de vizită, adresa ei. Știu doar atât – femeia cu care Gabriel Roche a băut gin, la lumina discretă a lămpii, nu e blondă, ci brunetă și că, așa cum ne dezvăluie analizele de laborator, a devenit blondă datorită vopselei L'Oreal.

Lucian lăsă dosarul și se răsuci spre Frunză. Fața sa bronzată de soare se destinse într-un răs larg, prietenesc.

— Bine, bine, ai însă și amprentele ei de pe pahar, apoi urmele de ruj. Tot de pe pahar. Ești bogat, dragă Frunză.

— Bogat? Aș! Numai trecând prin holul hotelului, am numărat dintr-un foc opt femei blonde. Cei doi, continuă Frunză, ca pentru sine, au șezut în fotolii, iar între ei era o măsuță. Victima a turnat ginul în pahare – le-a folosit pe cele din inventarul camerei. Au băut. Presupun că femeia a așteptat momentul potrivit să-i strecoare granula de otrăvă, a izbutit, apoi a dispărut.

— Așadar, crimă cu premeditare? îl întrebă Lucian cu voce gravă. Atunci cum îți explici că asasinul, premeditând fapta, a fugit din cameră lăsând ușa deschisă? Mai întotdeauna premeditarea îi acordă infractorului calm și siguranță în mișcări... Și-a studiat nu numai săvârșirea faptei, ci și acțiunile ulterioare.

— Nu uita că-i vorba de o femeie, îi atrase Frunză atenția și-i ceru îngăduința să-și aprindă o țigară. Nu că femeile ar fi inapte pentru acte premeditate, dar sunt, de obicei, ceva mai emotive. Își aprinse țigara și începu să se plimbe prin cabinet. Nu ar fi exclus ca, în ultima clipă, gestul s-o fi înspăimântat și să fugă de la locul crimei uitând ușa deschisă.

- Și cum așa, să n-o fi zărit-o nimeni?
- Nimeni, judecând după piesele dosarului.
- Să se fi refugiat, oare, într-una din camerele vecine?

– N-ar fi exclus, cu o singură condiție – existența unui complice, căci camerele de pe culoarul respectiv, dintr-o simplă coincidență, sunt toate ocupate de bărbați... sau cine știe, ștergând putina, să fi avut și norocul de a nu fi fost zărită. Hotelul e mare, mai cu seamă acum, după ce s-a construit aripa nouă.

Tăcură. Frunză se opri lângă fereastră și, fără să vrea, urmări circulația de pe stradă. Lucian răsfoi paginile dosarului. După un timp, zise gânditor:

– Gabriel Roche, 57 de ani! Amator de icoane pe sticlă... și de obiective militare. Vezi microfilmele! Cum o fi arătând femeia cu care, la lumina intimă a lampadarului, și-a băut otrava?

Răspunsul lui Frunză veni prompt:

– Tânără, chiar mult mai tânără decât el... Normal așa ar fi. Nu crezi? Pentru un bărbat de vârsta colecționarului de antichități...

– Izbutise oare să achiziționeze ceva? întrebă Lucian frecându-și în neștire bărbia.

– S-au găsit în cameră două icoane cumpărate în aceeași zi de la o consignație.

– N-ar fi rău să ne interesăm la magazinul respectiv dacă Gabriel Roche a fost însoțit de vreo persoană. Pe urmă, ar mai trebui să ne interesăm dacă la hotel au mai tras și alți colecționari de antichități... din aceeași țară cu Roche...

– Bună idee, zâmbi Frunză, se vede că ți-a priit concediul.

Convorbirea le fu întreruptă de zbârnâitul telefonului. Lucian ridică receptorul. Ascultă o clipă, apoi, acoperind cu palma microfonul, i se adresa lui Frunză pe un ton glumeț:

– Ți-ai făcut de cap în lipsa mea. Au început să te caute femeile la slujbă.

– Ce să-i faci! Am succes, se umflă Frunză în pene, luând receptorul din mâna lui Lucian.

După primele cuvinte, pe chipul lui Frunză se ivi o expresie de uluire și-i făcu semn lui Lucian să ridice repede cel de-al doilea receptor al aparatului. Acesta se supuse și auzi următorul dialog:

Femeia: Să vedeți... iertați-mă... trebuie neapărat să vă văd...

Frunză: În ce problemă? Alo! V-am întrebat în ce problemă?

Femeia: În cazul... (ezitare) e vorba de Gabriel Roche... (pauză).

Frunză: Atunci, v-aș ruga să poftiți la noi.

Femeia: (speriată) Nu, nu...

Frunză: Atunci, ce propuneți?

Femeia: Veniți în seara asta, la 20:30, în Piața Kogălniceanu... vă aștept în stația de troleibuze... E o alimentară în față... Știți unde?

Frunză: Bine, dar nu vă cunosc... Bănuiesc că nici dumneavoastră nu mă cunoașteți... (pauză)

Femeia: Pot să vă recunosc dacă... (ezitare) o să ți-neți în mână o garoafă (ezitare) albă.

Frunză: Și dumneavoastră tot o garoafă?

Femeia: (speriată) Nu, nu... eu... eu... o să vă recunosc. Vreți să veniți?

Frunză: Da, diseară, la 20:30.

Femeia: Și încă un lucru: vă rog să veniți singur...

Vă rog mult!

Frunză: Bine!

Femeia: Vă mulțumesc!

Un timp, cei doi se priviră surprinși, fără a scoate o vorbă. În cele din urmă, Frunză sparse tăcerea:

— Ce zici de chestia asta?

— Mă întreb de unde-ți cunoaște numele... telefonul?

— O să aflăm în seara asta, la ora 20:30... Bineînțeles, dacă o să mi se permită să mă duc la întâlnire...

Lucian nu-i răspunse imediat; auzea aievea glasul stins, timorat, al necunoscutei de la telefon... Cine era? Cum arăta? Poți oare să intuiești firea unui necunoscut, starea sa sufletească după glasul pe care i-l auzi de la distanță?

— Nu mai fi gelos, glumi Frunză.

— Te-aș însoți, dar trebuie să fim gentlemeni și să respectăm condiția care, ți-o mărturisesc fără ocol, mi se pare ciudată, dacă nu chiar ilogică...

— Și tu chiar vrei să respectăm condiția?

— Până la 20:30 avem tot timpul să luăm o hotărâre. Îi vom raporta și maiorului Panait... Până atunci, aș propune să trecem pe la Consignația, apoi pe la Athénée Palace.

— Ce bine că ai venit! exclamă Frunză bucuros, fără tine mă plictiseam de moarte.

3

necunoscuta

Se întunecase de-a binelea. La ora convenită, Frunză se postă în stație, cu o garoață în mână, urmărind cu atenție femeile care coborau din troleibuze. Forfota era fără conținere, iar el, clocotind de curiozitate, se tot întreba: „O fi tânără? O fi drăguță?” Își ducea întruna garoața la nas, pândind clipa în care necunoscuta se va îndrepta spre el. Dar clipa asta întârzia. Poate că ea totuși venise și, prevăzătoare, îl studia de la distanță. Gândul ăsta îl tulbură, începu să umble de colo până colo, uitându-se atent în jur. O mulțime de femei treceau pe lângă el, când în sus, când în jos. „De unde va răsări? se întreabă Frunză oprindu-se. Din troleibuz? Dintr-un taxi sau poate din Alimentara? Cu floarea asta în mână arăt, pesemne, ca un logodnic tras pe sfoară.” Timpul se scurgea greu și necunoscuta întârzia. Trecură astfel, într-o chinuitoare așteptare, douăzeci de minute. „S-o fi răzgândit, hotărî Frunză. De ce oare?” Plictisit, mai așteptă încă vreo cinci minute, apoi, cu un sentiment amar în suflet, se lăsă păgubaș și porni pe bulevard în sus. Se simțea de parcă dintr-odată ar fi descoperit că femeia visurilor sale îl înșelase. Aruncă furios garoața într-o ladă de gunoi, după care se opri la un telefon public. Sună la Consiliu și-l căută pe Lucian; ofițerul de serviciu îi răspunse că acesta plecase, dar că urma să se întoarcă foarte curând. „Pe unde o fi umblând?” se întreabă Frunză și mai furios decât înainte.

Traversă bulevardul Schitu Măgureanu și se îndreptă bombănind spre Liceul Lazăr când, deodată,

se pomeni apucat de braț. Întoarse capul și dădu cu ochii de Lucian.

— De unde ai mai răsărit? răsufă ușurat. Te-am căutat la birou să-ți spun...

— ...că femeia n-a venit la întâlnire, îl întrerupse Lucian. Hai, vino cu mine, că sunt cu mașina!

— Erai deci în preajma mea?

— Ei, nu chiar în preajmă, se înveseli Lucian conducându-l spre mașină. Să ne grăbim, pentru că în seara asta mai avem multe de făcut.

4

o brichetă... fotografiază în noapte

Lucian trecu la volan. Frunză, pradă încă aceleiași nemulțumiri, se așează bombănind lângă el.

— M-ai asigurat că n-o să vii, spuse el după ce mașina demară. De ce nu te-ai ținut de cuvânt?

Atent la trafic, Lucian îi răspunse fără să-l privească:

— Mai tot timpul m-a obsedat vocea necunoscutei de la telefon; am ajuns, în cele din urmă, la concluzia că e o ființă speriată, timorată... poate timidă... Amintește-ți de pauzele și ezităările din vorbirea ei. În general, de stângăcia vorbirii... Toate astea m-au pus pe gânduri și ai să râzi, mi-am spus: nu va veni la întâlnire.

La auzul ultimelor cuvinte, Frunză se răsuci mâniat spre el.

— Și ceea ce mi-a întărit și mai mult convingerea că nu va veni a fost refuzul de a purta un semn de recunoaștere, continuă Lucian. Am elaborat atunci trei

ipoteze: 1) Va veni. 2) Nu va veni. 3) Va veni, dar nu va avea curajul să se apropie de tine.

— Crezi că din pricina asta a refuzat să poarte vreun semn de recunoaștere?

— Exact. În consecință, m-am deplasat și eu la locul întâlnirii, dar nu singur, ci cu Iliuță...

— Cu fotograficul? Dar nu v-am văzut.

Frunză își aprinse o țigară; explicațiile căpitanului avură darul să-i risipească furia.

— Era și firesc să nu ne vezi – nu-ți scăpa din ochi nicio femeie. Lui Iliuță i-am cerut să nu crute filmul și să fotografieze femeile care, fiind în apropierea ta, te-au fixat, cu sau fără interes, dar fără ca tu să le observi...

— Și au fost multe cele care m-au fixat?

— Iliuță e la laborator – dezvoltă filmul... „Bricheta“ lui a funcționat excelent.

— Și ce o să facem cu fotografiile? Nu cumva o să le punem în ramă? se arătă Frunză neîncrezător în rezultatele subitei inițiative a superiorului.

— Pe cele pe care dorești să le pui în ramă ți le voi ceda. Bineînțeles, pe bază de „proces-verbal“. Ascultă, zise deodată Lucian pe un ton foarte serios, am presupus că lui Gabriel Roche – bărbat de 57 de ani – trebuie să-i fi plăcut „pițipoancele“. Vom tria fotografiile... ne vom opri asupra acelor femei pe al căror chip vom descifra micile semne pe care le-am sesizat în glasul ființei de la telefon... Apoi ne vom deplasa la hotel, la bar... Dacă femeia de la telefon frecventa hotelul, există și posibilitatea ca, astfel, să depistăm o urmă.

— Ai avut o idee excelentă, recunosc Frunză.

Și, încă în acea noapte, înarmați cu opt fotografii, cei doi ofițeri de securitate descinseră la hotelul Athénée Palace.